

яриша. Тай що йому казати? Як скажу »це цїт«, то він подума, що я чванна (гордовита) і не хочу більш з ним цятатись, а він і так чи смутний, чи сердитий, а тільки жалко на нього дивитись. Скажу »цїт«. Щож? Як стала еплуватись, щоб промовить слово, так її жадною мірою не може сказати; губи злиплись, язик мов деревляний, а дух так і захватило. Дивить ся, що й Васиць з неї очей не спустить і горіхи у жмені держить іжде; що вона йому скаже; от її його жалко стало, на велику еплу та тихесенько, так, що ніхто й не чув, промовила: цїт! та ззирнулася з ним. І сама вже не стямилась, як узяла з Василевої жмені горіхи, та як схаменулась, як засоромилась... крий Мати Божа!... Аж ось на щастє їх крикнув дружок: »Старости, нани підстарости! Благословіте молодих вивести із хати на двір погуляти«. Тут і усі рушили із-за стола, та хто куди понав мерщій на двір дивити ся як будуть танцювати. От і Маруся і Василєви пеначе світ піднявсь, полетчало на дуні, виїшли й вони з хати.

Троїста музика гра, що с духу: ривлять скринки, — бряжчать цимбали, а замість баєса сам скринщик крізь зуби гуде та прицмокус. От і розкохались нани дівчата: виїшла пара, а там друга, пішли у дрібунки. Ніжками тупотять, підківками бряжчать, пообравнись за рученьки виворчують (вперчують ся) ся, то внять розійдуть ся, то як утїнки (качки) плавно плывуть, тільки головками повожують; то внять у дрібунки... Вже й утомилась, вже й хусточками утирають ся, вже-б їм і годі, вже і другим хочеть ся потанцювать... так що-ж бо? Музика гра, тай гра!... Вже одна із дівчат, Одарка Макотрусівна, ледви ноги волочить, піт з неї так і тече, притьмом просить музику: »Та годі — бо, дяьку! та перестаньте бо... ось вже не здужаю«! Та щож? Музика гра, тай гра!... Далі скринщик закінчив і піти